

at gaa med Skibet til Rangun. Da Befragteren kunde tjene en hel Del ved disse Passagerer, tog jeg i Land tilligemed en dansk Søofficer, der var om Bord i „Fyen“. En Befordring ventede paa os, og det var et ret mærkeligt Kjøretøj. Vognen bestod nemlig af en firkantet Trækasse paa to meget store Hjul, dækket med et buet Trætæg og forspændt med to hvide Stude. Vi bleve stuede ind i Vognen tilligemed to Hinduer, der vare i Agentens Tjeneste og som skulde fungere som et Slags Adjutanter. Vi kom langsomt, men sikkert af Sted med vore Stude, og efter et Par Timers Forløb naaede vi til en Bro over en lille Flod, der løber mellem Karikal og Trankebar eller, som vore sorte Adjutanter sagde, „mellem Frankrig og Danmark.“ Derfra havde vi endnu en halv Mil til Trankebar. Vi vare altsaa nu paa gammel dansk Grund; vi kom snart forbi det gamle Grænsefort, og nærmede os Byen, som ligger lige ved Søen. Omegnen er meget smuk; paa den ene Side af Vejen laa der flere Bygninger, som, saa vidt jeg kunde forstaa, havde været Landsteder i den danske Tid, men som nu stode forladte og øde. Byen er omgivet af en Mur og ser statelig ud, men des værre kun i Frastand. Vi kjørte igjennem den forfaldne Port, hvorover man endnu ser det gamle danske Vaaben, og kom ind i en bred og lige Gade med smukke, men forfaldne Huse. Der var næsten ikke et Menneske at se paa Gaderne, og det var, som om man kjørte blandt Ruiner. Vi passerede det fordums Missionshus med Frederik den fjerdes Navnetræk og Aarstallet 1718; Hoteller fandtes der ikke, men der var et større Hus, som tidligere havde tjent til Bolig for nogle af de danske Embedsmænd, og som nu henstod ubeboet; i dette Hus var der enkelte Værelser til Disposition for rejsende, hvor man selv kunde tilberede sine Levnedsmidler. Efter at have udhvilet os lidt, gik vi en Tur igjennem Byen. Gaderne ere lige og brede, og Husene byggede, som om de skulde vare til evig Tid. I sin Tid, da Trankebar tilhørte Danmark, maa det have været en stolt By; men siden den er bleven solgt til England, er al Handelen gaaet bort, og jeg har sjælden set noget mere sørgeligt og forladt end denne By i sin nuværende Tilstand. Det er derfor naturligt, at de indfødte, som endnu kunne huske det danske Herredømme, med Længsel tænke tilbage paa denne lykkelige Tid, og det var rørende at høre den Kjærlighed, som de endnu have for vort Land. Mange have endnu ikke opgivet Haabet om, at Trankebar atter kan blive dansk og de gode Tider komme tilbage.

Jeg opsøgte den engelske Konsul og fik en meget forekommende Modtagelse; han lovede at komme til Karikal en af Dagene for at expedere de omtalte Passagerer, og han indbød os til Middag. Vi besøgte derefter en dansk Dame, Frøken Halkier, som boede i Nærheden. Det var en nydelig gammel Dame, der endnu talte godt dansk, uagtet hun ikke havde talt dette Sprog i mange Aar. Det var nu rygtedes, at der var kommen Danskere til Byen, og vi bleve senere paa Gaden tiltalte af flere, som kunde tale dansk. Saaledes blandt andre af en Frøken Gjetting, der talte rigtig godt dansk, og af en gammel Hindu, der i sin Tid havde været ansat ved Politiet, og som titulerede os „Deres Højvelbaarenhed,“ og med stor Interesse forespurte om Hs. Maj. Kongens Befindende. Aftenen tilbragte vi meget behagelig hos Konsulen, og jeg sov om Natten i hans Hus; det var meget stort og ejedes af Frøken Halkier. Som de fleste større Huse havde det fladt Tag; mit Soveværelse vendte ud imod dette Tag, hvorfra der i den maaneklare Nat var en pragtfuld Udsigt. Foran os laa Havet, og man

kunde baade høre og se de skumdækkede Bølger bryde sig mod Kysten. Rundt om saa man de hvide Bygninger og i Baggrunden det smukke, tropiske Landskab. Det var en dejlig Nat, og Konsulen og jeg sad længe paa Taget og talte om gamle Tider, da det danske Flag vajede fra Fortet, og da Trankebar var en betydelig Handelsby, som endog paa Grund af sin smukke Beliggenhed almindelig kaldtes „Dronningen paa Søen“ (Queen of the sea). Med det danske Flags Bortgang er Trankebars Storhed svunden bort, og den kommer vel næppe nogen Sinde tilbage; man kan derfor godt fatte, at de indfødte med Længsel tænke paa de gyldne Dage under det milde danske Herredømme.

At vi danske Folk med Vemod forlode dette Sted, er det ikke nødvendigt at sige; thi enhver Landsmand kan jo godt sætte sig ind i vore Følelser. Ak, hvilken Forskjel paa før og nu! — Der er for Resten en anden Følelse, som paatrænger sig en ved en saadan Lejlighed. Omkring i mange oversøiske Havne findes der danske Folk, som ere i en anset Stilling og som med Glæde tænke paa deres Fødeland og dets Held. Taler man med dem, hører man stadig Beklagelse over, at det danske Orlogsslag aldrig nogen Sinde viser sig i disse Havne, skjønt vort Koffardiflag ikke er nogen Sjældenhed der. Vilde det nu ikke være muligt, om vi en Gang kunde sende et Orlogsskib Jordan rundt, saa at vort Orlogsslag atter kunde blive set i Buenos Aires, Valparaiso, Kina, Siam, Sues o. s. v.? Her er en Opgave, som vore store Skibsredere og Kjøbmænd burde interessere sig for og som Staten burde sætte i Værk.

D. Torm.

Italiensk rejsende paa Island. Den italienske Regering har nylig afsendt en ung italiensk Astronom og Ingeniør, *Emmanuelle Ristori*, en Nevø af den store Skuespillerinde, hertil, for at han skulde deltage i „Djimplhaexpeditionen“. Han kom imidlertid for silde, og han er nu draget til Island, hvor han vil opholde sig i længere Tid for at tage astronomiske Stedbestemmelser, maale Højder o. s. v. Naar man véd, hvor meget der er at gjøre i saa Henseende, i det mangfoldige Egne paa Island ikke have været traadte af nogen Naturgranskers Fod og ere helt ukjendte, kan man ikke andet end glæde sig over, at den nævnte Italiener er rejst dertil. Han vil forhaabentlig gjøre en rig Høst.

Vandalisme i Nationalparken. Denne Egn, der er saa mærkelig med dens mange vidunderlige varme Kilder, Geysere o. s. v. og hvoraf vort Tidsskrift for nogle Aar siden har givet en anskuelig og stemningsfuld Skildring*) er, som man véd, 1872 ved en Lov af Kongressen bleven gjort til Fristaternes Nationalejendom og er sat under Indenrigsministeriets Tilsyn, for at den kan blive vedligeholdt i sin naturlige Tilstand. Des værre er Maalet ikke bleven naaet, og den amerikanske General *Sheridan* har for kort siden, efter at have besøgt den storartede Egn, paavist, at de hvide Barbarer, der i store Mængder drage derhen, da en Jærnvej kun er 15 danske Mile fjærnet derfra, ødelægge alt, hvad der er dem muligt. De prægtige Skove stikkes i Brand, i mange af Geyserne ser man hele Træstammer stukne ned o. s. fr. Nationalparken er imidlertid nu bleven stillet under militært Tilsyn, og forhaabentlig vil der paa denne Maade blive sat en Stopper for Ødelæggelsen.

*) F. Visby. Geogr. Tidsskr. 2det Bd. 1878. Extrah.